Mizah

KONYA HAVASI

İrtica - Haniya da benim elli dirhem pastırmam?

Konyalıdan başkasına bastırmam

Anlayana

Asalım !

Eskiden, bir canî, adam öldüreceği zaman herhalde şöyle düşünürdü: Canına yandığımın herifi! Cehenneme kadar yolun var. Seni geberteyim de dünya da senden kurtulsun! Ama beni asacaklarmış! Varsın assınlar...

İkinci meşrutiyet ilân edildiği zaman tahtından indirilen sultan İkinci Abdülhamit evvelâ Alay Köşkünde misafir edilmişti. Zaten vehham olan padişahın, otuz üç yıl bu memleketi istibdat altında inlettiğini düşündükçe «beni ha astılar, ha sürgün ettiler!» diye kaç gece uykusuz sabahladığını Allah bilir. Ama, onun bile memlekete hayli faydalı eserleri olduğu için memaliki mahruse dahilinde ikametine müsaade edilmişti.

Son Osmanlı hükümdarı Vahidettin bir İngiliz gemisine binerek gizlice kaçtığı için kendi cezasını kendi vermiş sayıldı ve halifelikten kurtulabilmenin yolunu, hanedan ailesini hudut harici etmekte bulduk.

Şimdi, maşallah, devir değişti. Artık bir canî, adam öldüreceği zaman şöyle düşünüyor: Canına yandığımın herifi! Cehenneme kadar yolun var. Geber! Ama beni hapse atacaklarmış! Tahrin var; az ceza yerim. Nasıl olsa bir af da çıkar.

Evet, devir değişti. Allah göstermesin bir üçüncü İnönü savaşı olursa, kumandanı herhalde şöyle düşünecek: Acaba muharebeyi kazansam mı? Ya kazanır da memleketi kurtarırsam? Ya beni Lozana memur ederlerse? Ya maazallah Başvekil, Cumhurbaşkanı olursam? Kazara memlekete hayrım dokunur da ya beni hudut harici etmek, yahut asmak isterlerse?

Yüreği yanık bir adam, telâş edermiş. Sormuşlar:

— Vallahi, demiş; karım bir saattir ortalarda yok. Allah göstermesin alışverişe çıktıysa diye korkuyorum!

Evet, iyilik gördüğümüz elin bize zararı da dokunmuş olabilir. Para harcamadan alışveriş olur mu? Ama eve, ocağa faydası olan şeylerin karşılığı evden kovulmak olunca...

Gelin, İnönü'yü asalım da Onursalın içi rahat etsin!

Sivrisinek

Ecnebi Karikatürleri

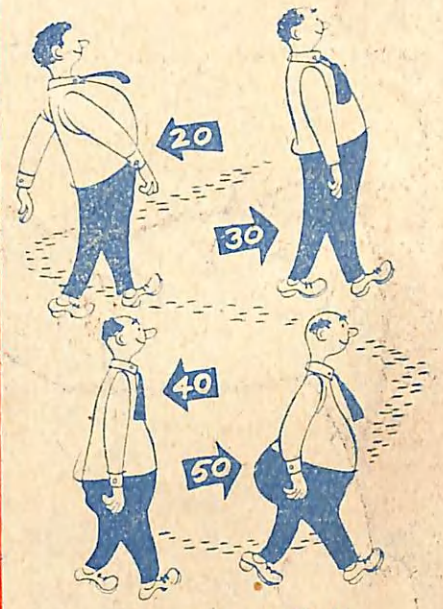

Yaşa göre inkişaf!

Kıyafet balosunda:
— Hay sersem kafa! Zırh giyecek ne vardı?

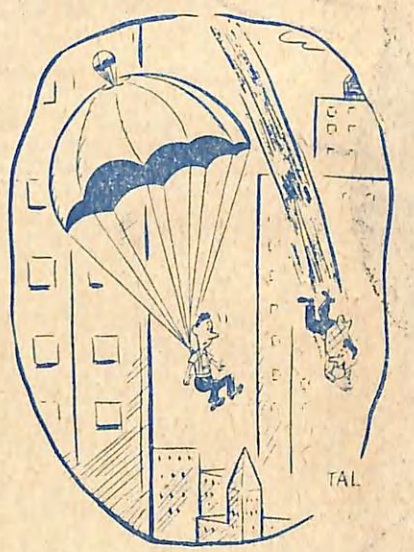

— Vay kâfir! Yine benden çabuk yere inmek çaresini buldun!

— Neden benim gibi duvarın üstünden atlamadın?

— Seni daima şu ândaki halinle hatırlıyacağım!

— Beğen beğendiğini, kızım!

Minicik Hikâye

Akıllı İşi

İstanbul Vali ve Belediye Reisi, sevimli ve sevgili zekâ, üstün dirayet sahibi üstadımız Fahrettin Kerim Gökay'ın sadece basit ve mütevazı bir Ordinaryüs Profesör doktor olduğu günlerdeydi. O zamanki makamı, yani muayenehanesi, şimdiki makamından yirmi beş metre ötede olduğu için, durumunda pek bir değişiklik de yoktu. Yalnız resmî otomobil yerine hususî otomobiline binerdi. Muayenehanesinin bekleme salonu - ki vilâyetin salonu kadar büyüktü - şimdiki makamının bekleme salonundan daha da kalabalıktı. Yalnız şimdiki ziyaretçileri eshabı mesalih iken o zamanki iyaretçileri erbabı maraz idi.

Bir gün, bu kalabalık hasta kafilesi arasına karışmış bir karı koca da, hocanın hazakatinden istifade için rûmâl - i ubûdiyyet oldular. Sıraları gelince muayene odasına girdiler.

Üstad, evvelâ hanıma sordu. Kendisi esasen ruh hastalıkları hekimi olduğu için, karı koca geldikleri vakit gibi sual sormak icap ettiğini âlâ ve râna bilirdi. Hanım, beyi işaretle:

— Hasta! dedi.

Üstad adamın üzerine yürüdü. Divana uzattı, sandalyeye oturttu. Çekiçledi, tansiyonuna baktı. Ayakta durdurup gözlerini kapatarak sağa sola itti (bu muayeneleri hep geçirdiğimiz için bütün teferruatını gayet iyi biliriz.)

Bir takım, ayıptır söylemesi, sualler sordu. Aldığı cevapları kemâli dikkatle not etti. Ayni süratle iki reçete yazdı. Bir şişeden bardağa bir kaç damla damlattı. Hastaya içirdi.

— Tamam! dedi hanıma, zevcinizin aklından bir şikâyeti olamaz. İyileştiğine eminim.

Kadıncağız bu hazakate hayran, kemali teşekkürle vedâ etti.

Lâkim adam bir türlü gitmek istemiyordu. Kadın şaşırmıştı:

— Hani iyi ettim diyordunuz doktor? diye sızlandı; baksanıza, benimle beraber gelmek istemiyor!

Gökay gülümsedi:

— İyi ya işte hanım... İyi olduğuna bundan iyi delil olmaz ki!.

Cilt 10, Sayı: 246 FIYATI 25 KURUŞ 23 Mart 1951

Mizah

SAHİBİ: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.
Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi
Vilâyet Hanı, No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MÂMLEKET MECMUASI ★

BAŞKÖŞEDEN

Yobaz

Geçen devrin en kuvvetli hiciv şairi Eşref, yobazın cahilliği hakkında bir kıta söylemiştir. Bu kıta:

Sorulsa hâce-i dânâ Selânik
nerdedir, bilmez
Bilir ammâ ki kaç tüy
varsa Cibril'in kanâdında

sözlerile biter. Yani yobaz, hem bilmesi gerekli hakikatleri bilmez, hem de bilmediği şeyleri yalnız kendi bilirmiş gibi inat eder. Mel'unu mahkemeye verirsin, tekbir getirir. Başörtülü, çarşaflı bir cemaat temin eder Rezil edersin, oralı olmaz, dervişliğe vurur. Ama arkandan sinsi sinsi, kahbe ve kalleşçe halkı tahrik etmeğe ara vermez. Halk arasında da cennet vâdini dünya nimetlerine tercih edenler çoktur. Bu vâatleri edenin herkesten çok dünya nimetine düşkün olduğunu göremiyecek kadar da saftırlar.

Evvel zamanda, yobazın biri fakir, fakat güzelce bir dulu tavlamış:

— Gel hatun, demiş; sana cenneti âlâdan bir bahis okutayım

Ve kadıncağızı şilteye çekmiş. Zavallı kadın, fodla pehlivanının beyhude gayretlerine karşı:

— Ayol molla, bizim rahmetli hoca değildi ama, cennet bahsini senden iyi öğretirdi!

Deyince:

— Onunki günahtı, benimki sevaptır! söziyle fıkarayı susturmuş.

İşte yobazın karakteri budur. Ayni şey başkasında günah, suç, bayağı, aşağı; ille yobazda; hikmeti hüda, sevap; Allah tarafından lûtfedilmiş bir mevhibe

Bizim inkılâp yobazlarının hali de buna benzemiyor mu?

- Mizahçı -

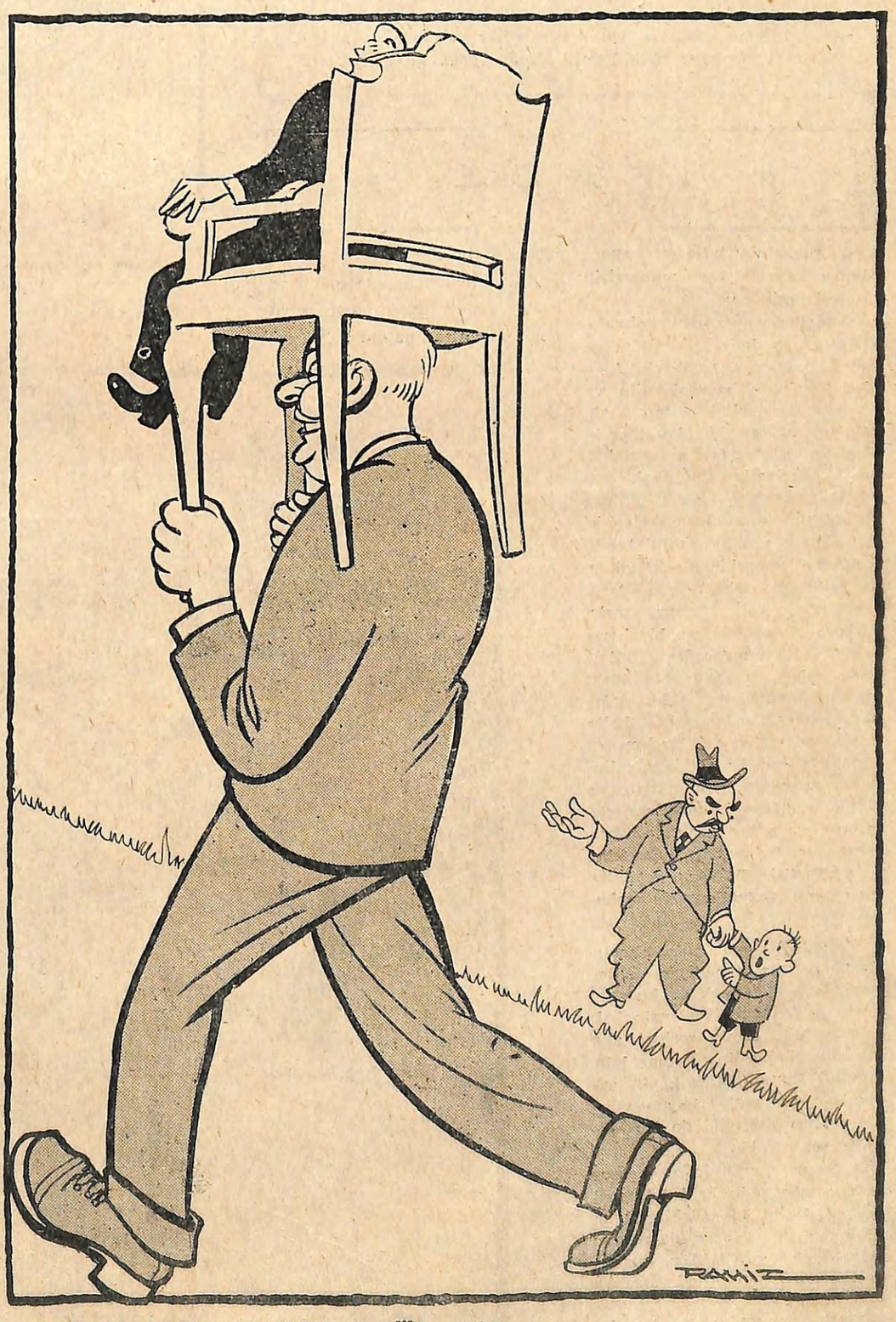

— Başında taşıdığı kıymetli bir şey galiba baba..
— Biraz sonra yere vurunca ne olduğunu anlarız. Bizde usul böyledir yavrum!

Her Hafta Bir Tanesi :

Göbek !

Bektaşi babasını yakalıyan Zındık şöyle demiş:

— Bre kâfir, içersin, oruç tutmazsın; namaz kılmazsın; yarın rûzu mahşerde, cehennemin ateşleri üstüne saçtan bir seccade yayacaklar ve sana onun üstünde namaz kıldıracaklar.

Baba gülümsemiş:

— Hoca o senin söylediğin vaziyette namaz kılınmaz göbek atılır!

Halk Partisini korkuttular. Sizi şöyle yapacağız, böyle yapacağız, hesap soracağız, bütün rezaletleri meydana koyacağız.

Neticeyi görünce; Halk Partisi şimdi göbek atıyor!

Günlük gazetelerimiz!

— Irtica aleyhindeki bu makaleyi nereye koyacağız, patron?

— Altı ay evvel, Hac röportajlarını koyduğumuz yere!

• İFADE •

★ Partisinin iktidara geçmesinden evvel bir muharririn başmakalesinden:

Vatandaşlarımız emin olmalıdırlar ki partimiz asla zulüm ve itisaf yoluna sapmıyacak, herkesin hakkını verecek, din ve iman hürriyetini tanıyacak, köylere mektep, köylüye toprak, ibadethane verecek; onların her türlü hürriyetini tanıyacak, her vâdini tutacaktır. Şimdi iktidarda olanlar unutmamalıdırlar ki memlekete ettikleri kötülüklerin hesabını verecekler, çektirdikleri azabı çekecekler, çaldıklarını ödeyeceklerdir. Susuz tarla, tarlasız insan, insansız bir karış toprak bırakmıyacağız. Hükûmet, sağlık işlerini bir türlü yoluna koyamamış, nüfus dağıtımını tevzin edememiş, halkı cahil, aç ve susuz bırakmıştır. Muhalefet partisi iktidara gelince neler yapacağını millete ve şimdi iktidarda bulunanlara gösterecek ve onları aratmıyacağını isbat etmek fırsatını bulacaktır.

★ Partisi iktidara geçtikten sonra aynı başmuharririn makalesinden:

Vatandaşlarımız emin olmalıdırlar ki biz memurları hallaç pamuğu gibi atmakla kimseye zulmetmiş değiliz. Herkesin hakkını verdik. Dini neşriyat alıp yürüdü; çünkü din ve iman hürriyetini tanıdık. Her köylü sayemizde bir metre boyunda ve 75 santim derinliğinde bir çukura sahip oldu.

Yağmur mevsiminde susuz tarla bırakmadık. Eski hükûmet sağlık işlerini bir türlü yoluna koyamamıştı. Nüfus dağıtımını tevzin edememişti. Biz, vatandaşları yurt içinde çil yavrusu gibi dağıtarak bu işi çabucak hallettik. Halk ötesini berisini okuttu. Tüccar, gözünü toprak doyuracak hale geldi. Partimiz iktidara geçince neler yapabileceğini muhalefete gösterdi ve onları aratmadığını elhak isbat etmek fırsatını buldu!

Acemaşirandan bir gazel:

Isfahanda bir kuyu var — Her güzelin bir huyu var
İçinde tatlı suyu var — Vay ne dilber Acem güzeli!

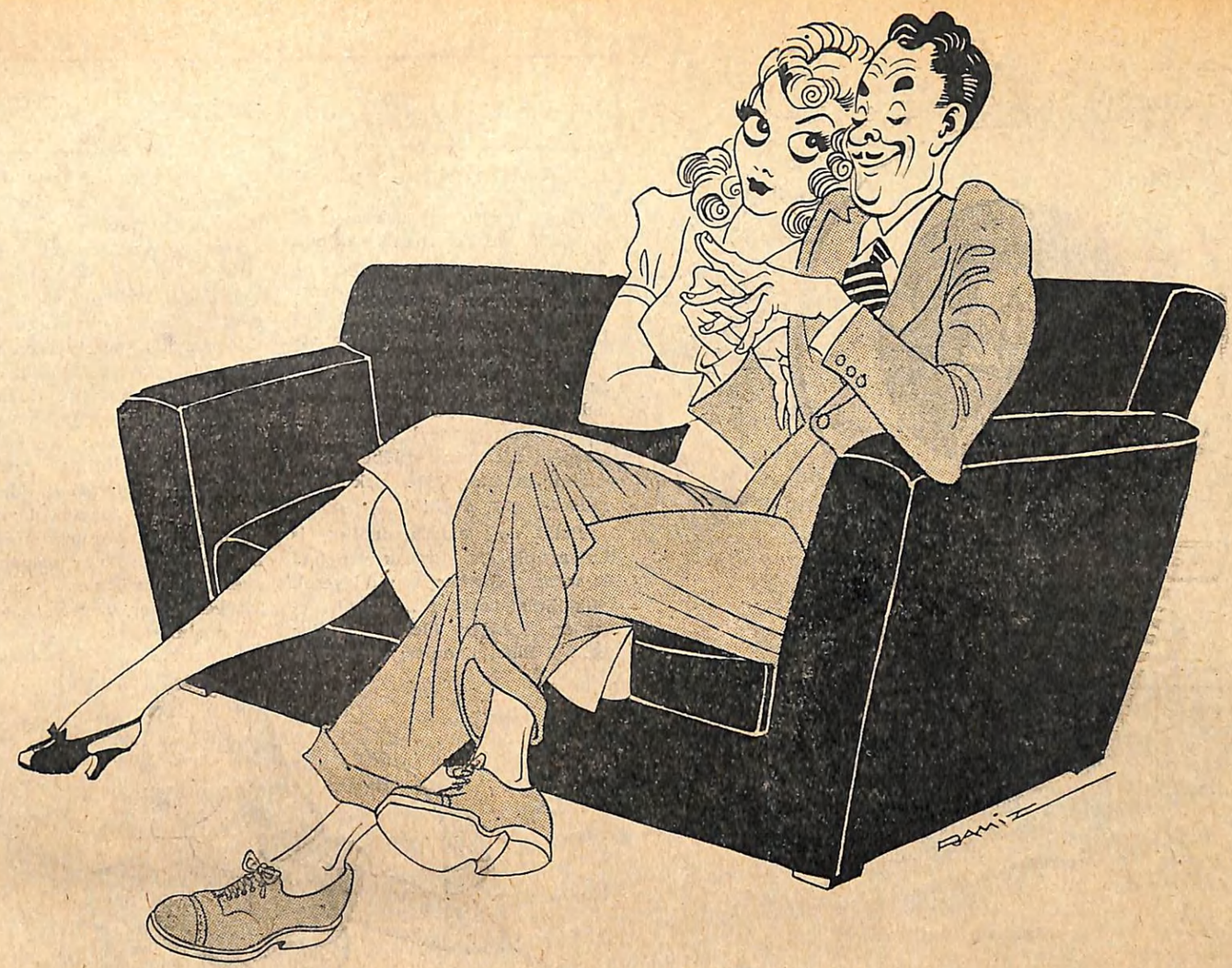

— Yakında düğünümüz var demektir. A nem senden hoşlanmış!
— Ya.. Baban kızmaz mı?

İSTER ALDIR, İSTER ALDIRMA

★ Mahut buğday işinde Atıf İnan'ın değirmen sahibi olmadığı halde, Başbakanımızın pamuk tarlaları olduğuna...

★ Halkın dertlerini dinleyecek olanlar tarafından fazlaca harcandığından, uçaklarımızda yolcuların kulaklarını tıkayacak pamuk bulunamadığına...

★ İzmirdeki hayvanat bahçesinde Rauf Onursal'ın belediye reisliği devrinde kaplan kalmadığına...

★ Tevfik İleri ile Fuat Köprülü'nün her ağız açışında bir kaç çam devirmelerine...

★ Şemsettin Yeşil'in mahkemelerde irtica nümayişlerine vasıta oluşuna...

★ İnönü'yü ziyaret edenlere âdeta düşman gözüyle bakılmasına...

★ Fındıkoğlu Bay Ziyaettin Fahri Beyin muallimleri birbirine düşürmesine...

★ Din konusunda yayın yapan bazı sabık şairlerin milleti dolandırmasına...

BESBELLİ

Hacıağa, okumuş görünmek için, Ankaradayken bir gece operaya gitmişti. Bir ara teker teker şarkı söyleyenleri dinledikten sonra, temsilin sonuna doğru hep birden bağrışmaya başladıklarını görünce sordu:

— Neden şimdi topu birden okuyor?

Yanındaki arkadaşı cevap verdi:

— Vakit geç oldu da çabuk bitsin diye hep birden okuyorlar, besbelli.

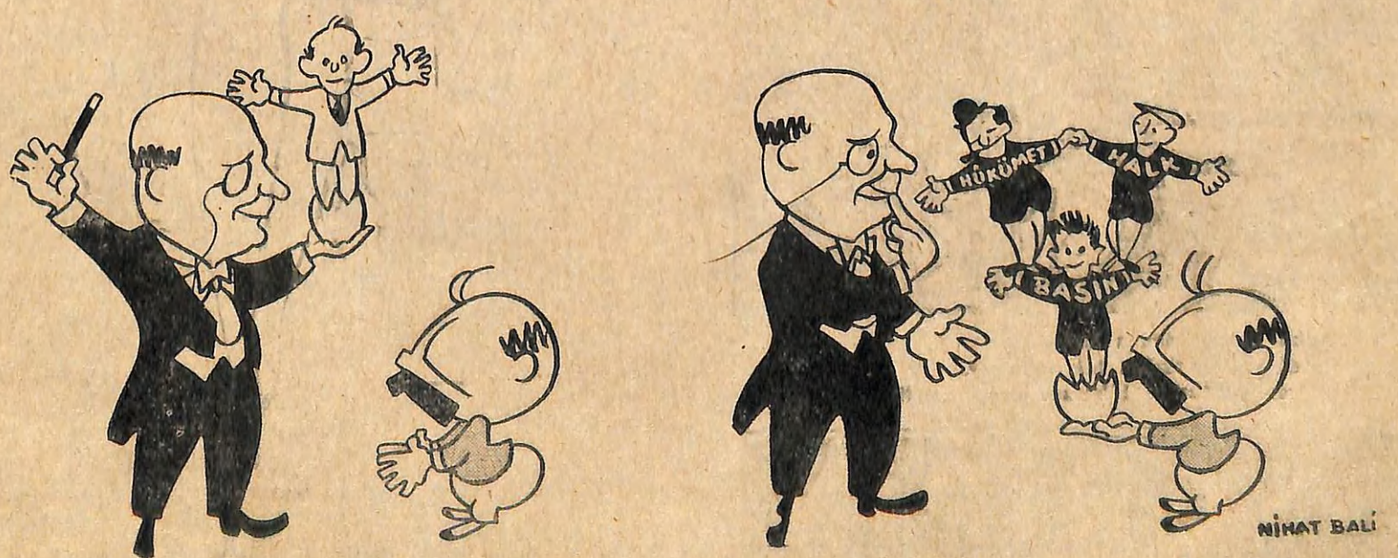

Küçük valinin maceraları!

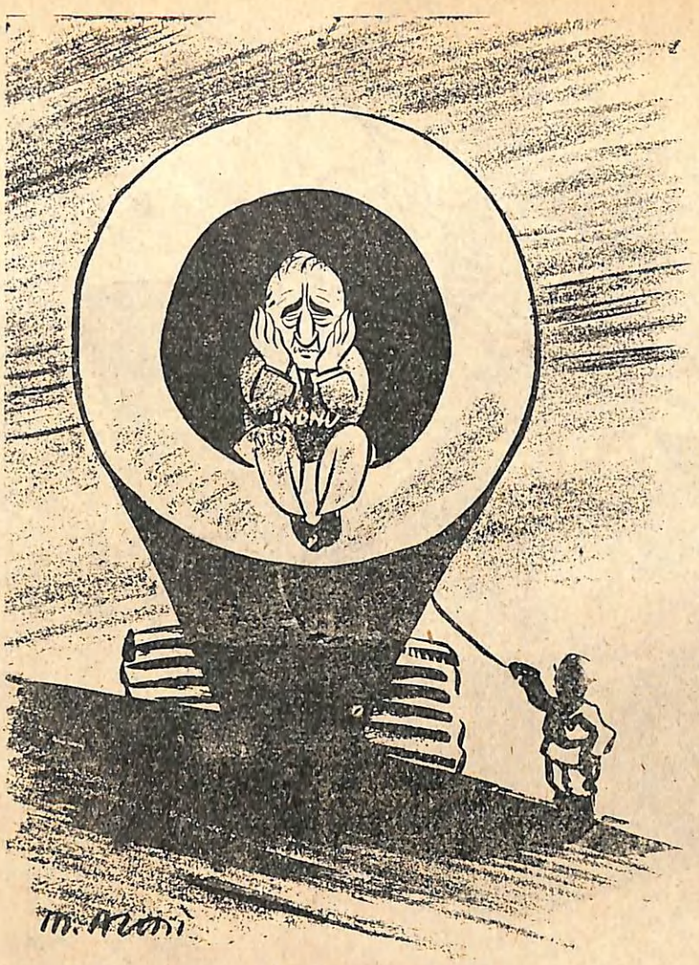

Siyasetin son perdesi!

OLUP BİTENLER

Kalite Meselesi

Böyle mevzularla çok alay edilmiştir de, pek tadı kalmamıştır. Lâkin öyle bir şey ki, daha okurken, havadis insanın gözünü çekiyor. Düşünün bir kere: Meğer biz eşek ihraç etmeğe kalkmışız... Acaba bu uzun kulaklı filozof bize çok mu geliyordu ki ihraca kalkıştık? Harice sürecek mal mı yoktu? Yerli eşeklerimizin rağbet göreceğini ummak öyle pek hoşa gidecek şey değil!

Belki de onlara dahilde iş bulamadık. Çalıştıracak yer bulamadık. Sırtlarına yükleyecek yük bulamadık. E... Zavallı eşekler, açlıktan ölecek değiller ya... Elbette onları beslemek lâzım, doyurmak lâzım. Yük taşımadan arpanın âlâsını yemek artık kabil değil. Kuru saman yüzüne hasret olarak çifte koşulmak da her eşeğin kârı değil. Ya ne olacak? Selâmeti ihraçta bulmuşlar...

Gelgelelim, pek yerden yapılı imiş biçareler. Anlaşılan eşeğin bile yükseği makbul. Boyu 1.10 dan aşağı oldu mu, alıcısı kalmıyor. Yani kalite meselesi. Bize düşen iki ihtimal var: Ya eşeklerimizi adamakıllı doyuralım, onlara aramızda lâyık oldukları yeri verelim; yahut kalite bakımından mükemmelleştirelim, yükselsinler, boy atsınlar, gelişsinler ve para eder hale gelsinler!

- Eşekçi -

— Bizim Bakan cidden hatip..
— Haydi canım, türkçe bile bilmiyor..
— Çiçeron da türkçe bilmezdi ama, hatipti!

Erkek — Bizim Halk Partisinin balosu var, gidelim!
Kadın — Eğlenceli olmaz ki..
Erkek — olur, olur.. Maskeli değil!

KİNİNLİ
GRİPİN
BAŞ. DİŞ. NEZLE. ADALE. SİNİR
ROMATİZMA ve bütün ağrılara karşı
GÜNDE 3 KAŞE ALINABİLİR.

FIKRALAR

KARŞILIKLI

Hanım hizmetçi namzedine:

— Bundan evvel çalıştığın yerden niçin ayrıldın, sorabilir miyim? diyordu.

Hizmetçi de bir sualle mukabele etti:

— Ben de size sorabilir miyim? Benden evvelki hizmetçiniz sizden niye ayrıldı?

ŞAPKA

Hanım; giydiği şapkanın tüyü, saçağı, kordelâsı arasında kaybolmuş, aynada kendini göremez hale gelmişti.

Şapkacı madam, ellerini çırpıp dudaklarını şaplatarak:

— Ah size öyle yakışmış ki, dedi. Bir görseniz!.

ERBABI BİLİR

Belma ile Selma arasında konuşulurken zaptedilmiştir:

— Leylânın sarı saçları, pembe yüzü, siyah kirpikleri; Neclânın siyah saçları, beyaz yüzü, kumral kirpiklerinden daha güzel değil mi?

— Bilmem vallahi. Yeni renkten pek anlamam.

ÇIKAR YOL

Mareşal Haraşoviskiy Sofyada bir mekebi gezerken talebeden birine sordu:

— Baban kim?

— Stalin yoldaş.

— Anan kim?

— Sovyetler Birliği.

— Büyüyünce ne olmak istiyorsun?

— Yetim.

GÜLE GÜLE!

Sık sık tâciz ettiğini kendisi de bilen bir arkadaşı Vahdet Gültekine soruyordu:

— Benim seni görmeye gelişim canını sıkmıyor ya?

Vahdet Gültekin:

— Yoo! dedi. Bilâkis. Gittiğin zaman o kadar memnun oluyorum ki!

BİR İHTİMAL..

Delikanlı sevgilisinin lûtfuna mazhar olduktan sonra sordu:

— Seni öpen ilk erkek ben miyim?

Kız cevap verdi:

— Olabilir. Sen hiç Ankarada bulundun mu?

— Bahar gelince bütün hayvanlarda bir kızgınlık başlıyor.
— Mevsim.. Kızma kocacığım!

Dullar ve yetimler bekliyor:
— Oğlum, Bağdattan buraya kaç günde gelinir?
— Birini mi bekliyorsunuz, valide?
— Evet, bizim hesap yanlışmış; belki döner diye bekliyoruz!

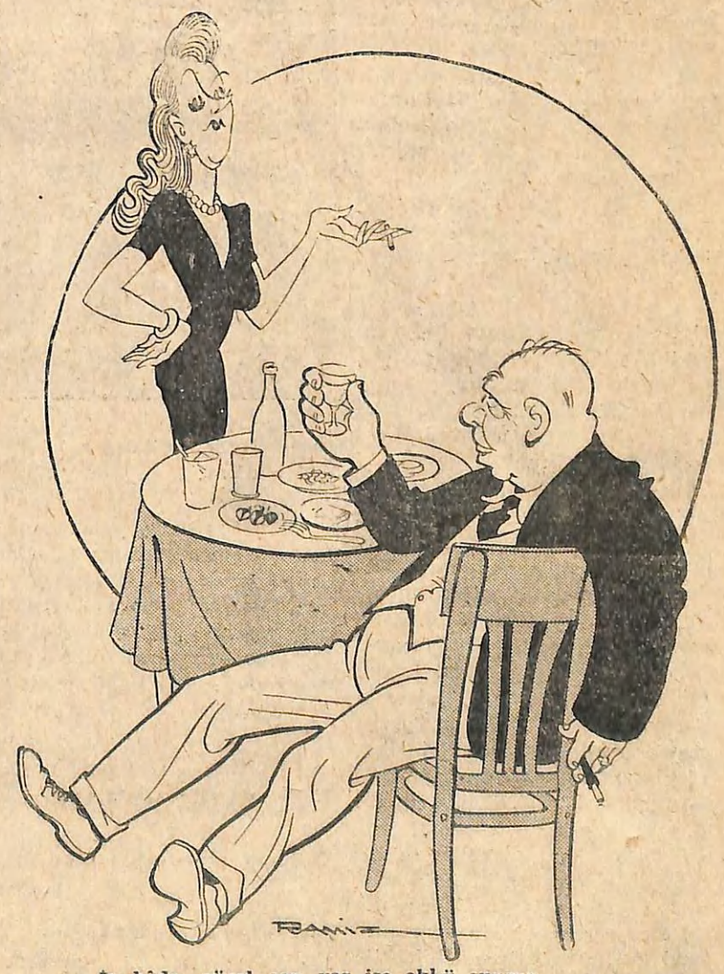

— İç bâde, güzel sev var ise akl-ü şuurun..
— Yanlış söyledin enayi, «İç bâde, güzel sev var ise fazla nukudun!» dur o!

TANIDIKLAR ANSİKLOPEDİSİ

Behçet Kemal Çağlar göçmenler için yapılan bir toplantıda hamiyetini gösteriyor!

ÇAĞLAR, Behçet Kemal — (Şair, milletvekili sabıkı, halkçı, sabık C.H.P. mensubu, şimdi de gazeteci). Erzincanlıdır. Yahut oranın milletvekili idi. Veya, Erzincan zelzelesi dolayısile ve Ankaralı âşık Ömer adile bir ağıt yazdığı için Erzincana nisbet edilmiştir. Hulâsa Erzincanla bir ilişiği vardır.

Şiir yazmadan evvel bir hiçti. Vaktaki kendisine gökten ilham geldi, vahiy nâzil oldu, derhal şiir söylemeğe başladı. Ama nasıl şiirler! Atatürke hayranlıkta bu şair gibi ustalık ve aşırılık gösteren hiç bir hakikî şair görülmemişti. Adama süs için Çağlar dememişler.. Ha Mustafa Çağlar, ha o... Bir kere başladılar mı seslerini bastırabilene aşkolsun!

Behçet Kemal Çağlar, şairliği bir yana bırakılırsa, pek çok meziyetleri olan bir insandır. Bir kere son derece ateşlidir. Nereye gitse millet yanıp tutuşmağa başlar. Ondan sonra fevkalâde heyecanlıdır. Gittiği yerlerde herkesi bir telâştır alır: Acaba yine ne var? Zelzele mi olacak, seçim mi? diye... Sonra gayet zekidir ha... Cin gibidir. Kısa zamanda, politika hayatında tutunması, sırasını kollayıp C. H. P. den çekilmesi, çekildikten sonra da karşı partilere girememesi, genç üstadın zekâsına reddi imkânsız bir delil sayılır.

Behçet Kemal, hatip adamdır. Hani o Halk Fırkası hitabeti var ya... Övvf! Menendi yoktur. Bir kere vatan dedi mi, arkasından muhakkak Namık Kemal, Yahya Kemal, Mustafa Kemal (ve tabiî Behçet Kemal) gelir. Mecliste konuşur, meclisten dışarıda konuşur, radyoda konuşur, kürsüde konuşur, mikrofonda konuşur, ihtifalde konuşur, merasimde konuşur, Allah bilir ya, uykusunda da konuşur. Halk çocuğu olduğunu isbat için, yani anadan doğma demokrat olduğu için halk şairleri ağzını kullanır. Nitekim şimdi de «Vatan» gazetesinin halk dilekleri sütununu idare ediyor.

Bir vakitler «Sadırvan» diye millî ve edebî bir mecmua da

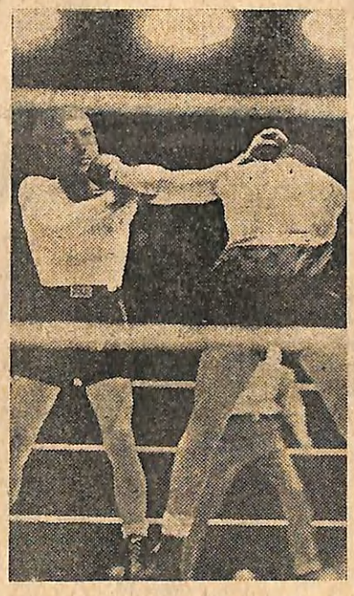

Osman Şevki Çiçekdağ seçimlere hazırlanırken.

çıkarmış, fakat yaşatamamıştı. Şiirlerine mütevazı bir nümune olmak üzere son yazdığı parçayı iktibas ediyoruz (başka hiç bir yerde neşredilmiş olmadığından her türlü iktibas ve tercüme hakkı mizah mecmuasınındır):

YAYLA KUŞLARI

Yaylanın suyu soğuk olur da buzdan
Beni o sulardır Halkçılara mesteden
Oy anam oy, gözünü sevem yaylalar senin
Neden beni öksüz kodun «Vatan» da, neden?
Aha bunun burası yayla mıdır, nedir?
Ha yayla olmuş ha kışla, bana birdir.
Kore'de ölen vatan çocuğu sen isen
Allah ya gazi yazsın başımıza ya şehid, getir!
Yayla kuşu var mı habar «Vatan» dan?
Ne yazmış, ne demiş hakkımızda patron?
Ölsem de gayri gam yemem kız Fedime
Girdik gönlüne, çıktık çıkalı Partiden..

Behçet Kemal Çağlar

ÇIÇEKDAĞ, Osman Şevki — Şevki Yazman gibi şevki olan, Osman Şevki Uludağ gibi dağ sahibi milletvekillerimizden biridir. Ankara milletvekillerinden olup bilhassa boksa meraklıdır. Nitekim, seçim sıralarında hayli antrenman yapmış ve o idmanlar sayesinde rakiplerini birer birer nakavt edip yere sererek milletvekilliğini pazusu hakkile kazanmış ır. XIX uncu asırda doğmuş olmasına rağmen tamamen asrî bir zattır. Zamanın icaplarını yerine getirmesini gayet iyi bilir.

Adaylığı Kırşehirden de konulmuştu. Fakat Ankaradan kazanınca Kırşehri kırdı. Çünkü Ankara D. P. başkanı idi. Avukat olduğu için hitabet meraklısıdır. Herkesi hitabetile o derece mesteder ki, hiç kimsede el kaldıracak mecal kalmaz. Tek lifleri de bu yüzden ekalliyette kalır. Nitekim Ankaranın su işlerine tahsis edilecek beş yüz bin lira bu yüzden reddedilmiştir.

ÇUBUKÇU, Zühtü — Çubukçuzadelerdendir. Pederi ziyade çubuk tiryakisi idi. Nitekim kendilerinde de öyle vaki olmuştur.

Zühtü Çubukçu, belediye mu amelât müdürü iken bütün be-

Zühtü Çubukçu resim yapıyor!

lediye işleri kendisinden geçerdi. Yaptığı ufak tefek rötuşlarla belediyecilerin bir çok kusurlarını düzeltmekteki meharet ve tevazuu nihayet üst makamların takdir ve kadirşinaslık hislerini harekete getirdi. Çubukçu'yu Üsküdar - Kadıköyü ve havalisi halk tramvayları umum müdürlüğüne tayin ettiler. Halûk, çelebi, kibar, son derece müteva zı ve hakikaten demokrat ruhlu bir zat olduğu için evvelâ orada yadırgandı. Hiç akla gelmez bir durakta yarım saat tramvay bekliyor, bir yolcu gibi binip bilet alıyor ve işlerin nasıl yürüdüğünü teftiş ediyordu. Bizde hangi işletme böyle idare edilir. Tabii Zühtü Çubukçuyu dehşetli sevdiler. Maiyetine karşı iyi davranışı, herhangi bir memurile dertleşmesi, tramvaycıları da, yolcuları da himaye tarzı o kadar beğenildi ki, bu sefer ayni zamanda Çocuk Esirgeme Kurumu başkanlığına getirildi. Şimdi çocukları da kanatlarının altına almış, kemali şefkatle himaye etmektedir.

Zühtü Çubukçu, hususi hayatında sanatkâr mizaçlıdır. Evi nâdide eserler koleksiyonu, sanat müzesi halindedir. Bizzat boş zamanlarında resim yapar. Kıymetli tabloları vardır.

PAZARLIK

Çapkın tezgâhtar, kumaşın fiatını soran kıza:

— Bir buseye bir kostümlük! dedi.

Kız:

— Peki, dedi. Saklayın. Yarın annemi gönderir aldırırım.

NE YEMEK İSTERSİNİZ?

Ramiz

Çömez — Ne yemek istersiniz?
Salamon — Haram yemek isterim!

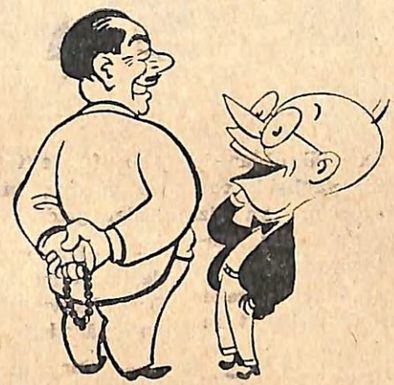

Çömez — Ne yemek istersiniz?
Politikacı — Oruç yemek isterim!

Çömez — Ne yemek istersiniz?
Bobstil — Para yemek isterim!

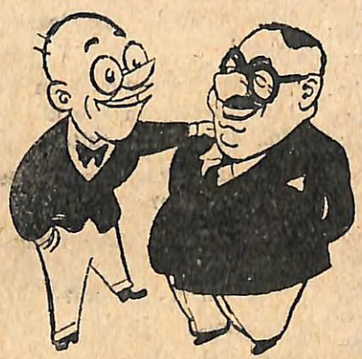

Çömez — Ne yemek istersiniz?
İnkılâpçı — İmambayıldı!

Çömez — Ne yemek istersiniz?
Daktilo — ?!.

Çömez — Ne yemek istersiniz?
Partili — Elhamdülillâh, karnım tok!

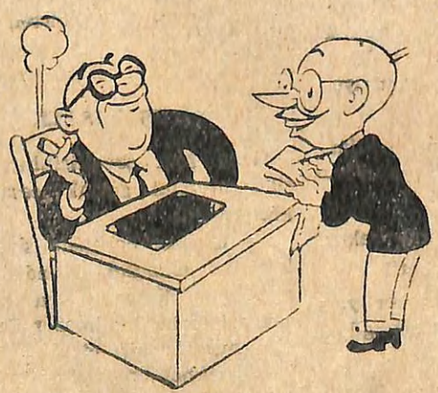

Çömez — Ne yemek istersiniz?
Patron — Kadıngöbeği, Dilberdudağı, Vezirparmağı!

Çömez — Ne yemek istersiniz?
İşsiz — Ekmek!

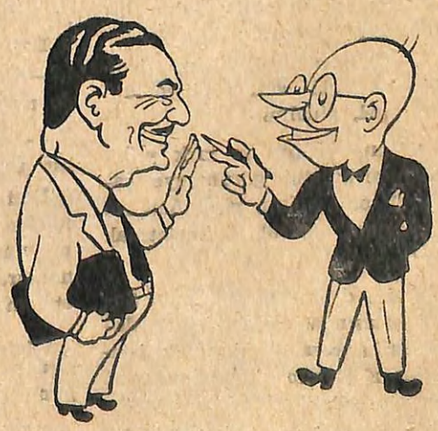

Çömez — Ne yemek istersiniz?
Pederi — Kargaşalık çıkarmak istiyenlerin başının etini yemek isterim!

Hikâye

AŞK

Yazan: VİR GÜL

Hani geçen hafta yaz gibi günler oldu ya, işte o günlerden birindeydi. Taksimden Galatasaraya doğru yürüyordum. Tatlı bir güneş yanaklarımı öperken yüzümde gayri ihtiyarî bir tebessüm hasıl oluyordu. Ve işin tuhafı, herkesi de benim gibi gülümser görüyordum.

Yanılıyor muydum?

Hayır! Ne münasebet! İşte, karşıdan gelen şu yeşil mantolu, kırmızı şapkalı, siyah iskarpinli, sarı eldivenli kadın açıktan açığa gülümsüyor... Allah Allah! Hem de bana!

Üstüme geldi, çarpmasın diye sağa çekildim. O da kendi soluna doğru bir adım attı ve elini uzattı:

— Bonjur!

Evvelâ şaşırdım: Ben bu kadını tanıyor muydum yoksa?

Daha dikkatli baktım: Hayır, ömrümde görmüşlüğüm yoktu.

— «Affedersiniz» dedim. «Yanlışınız var.»

Kaşlarını çattı, yüzüme alaylı alaylı şöyle bir baktı:

— «Ya? Demek tanımadın ha?»

— «Tanımadım, efendim.»

— «Vay alçak vay!»

Başımdan aşağı bir kazan -kazan da değil, koskoca bir gökkubbe dolusu - kaynar su dökülür gibi oldu. Düşünün: Beyoğlunun göbeğinde, güpe gündüz, böyle bir küfüre muhatap olmak!

Ahali dönmüş, hattâ durmuş bize, yani bana bakıyordu. Karnaval maskesi gibi sahte bir tebessüm takınarak:

— «Şakayı bırak, cicim» dedi. «Ne de sahi gibi söylüyorsun! Hadi gel, gidelim.»

Koluna girdim ve kırk yıllık ahbapmışız gibi görünmeye çalışarak onu aldım, yürüdüm. Ne yaparsınız, zavahiri kurtarmak lâzım.

Kadın da, uysal davrandı. Sokak ortasında, elâlem içinde daha fazla rezalet çıkarmak istemedi. Kolumun dümenine uyarak yan sokaklardan birine saptı.

Orada tenhayı bulmuştuk ya, o tekrar taarruza geçti:

— «Demek beni tanımamazlıktan geliyorsun ha?»

Fakat hiç de fena lâkırdılar dedim. «Bunda bir yanlışlık var. Ya ben aldanıyorum, ya siz. Lûtfen izahat verin. Belki tanırım. Nereden tanışıyoruz?»

Kadın yine «Lâhavle!» çeker gibi yüzüme şöyle tuhaf tuhaf bir baktı:

— «Doğru mu, söylüyorsun, Ahmet?» dedi. «Beni sahi tanımadın mı? Ben senin eski metresin Müjgân değil miyim?»

Allah Allah! Neler işitiyordum? Fakat hiç de ena lâkırdılar değildi bunlar. Şimdi daha alıcı göziyle bakmaya başlamıştım: Bu kadın; daha doğrusu, kız denecek kadar genç yaşta bir taze olan bu güzel mahlûk, benim metresim olmuştu?

— «O Müjgâncığım!» diye atıldım.

Sokak biraz daha tenha olsaydı sarılıp öpecektim.

Gözlerinde muzaffer bir ışıltı belirmişti:

— «Demek tanıdın?» diye sordu.

— «Nasıl tanımam!» dedim. «Sen benim dünya, ahiret sevgilimsin! Ayrıldığımız günden beri hep seni düşünüyorum. Hasretinden...»

Kadın sözümü kesti:

— «Bırak şimdi, taşı! Nasıl ayrıldığımızı hatırlıyor musun?»

— «Nasıl hatırlamam!» dedim ama, içimden de: «Ya sorarsa?» diye düşünüyordum.

Başını salladı:

— «İşte öyle feci bir şekilde ayrıldık...» dedi.

— «Ya!» dedim. «Çok feci bir şey oldu o!»

Feci olan neydi ve nasıl olmuştu da feci olmuştu? Ne bileyim ben! Fakat bir kere numaraya başlamıştım. Devam etmem lâzımdı.

— «Ah!» dedim. «Çektiğim ıztırapları bilmezsin, Müjgâncığım!»

«Müjgâncığım» da içini çekti:

— «Ah! bir de bana sor. Ya benim çektiğim ıztırap!»

Ahlarla, vahlarla bir hayli ahbaplık ettikten sonra, yürüye yürüye, bizim evin oralara kadar geldik.

— «Ben şurada oturuyorum» dedim. «Hadi gel, bize gidelim. Birer kahve içeriz ve eski günleri yâdederiz...»

— «Hay hay» dedi.

Hem gidiyorduk, hem de ben içimden kıs kıs gülüyordum. Kadın beni birine benzetmişti, yahut danumara yapmıştı. Her iki halde de ben kârlı çıkacaktım.

Kendi kendime: «Ses etme!» diyordum. «Bakalım sonu ne olacak!»

Bir yandan da eski ahbaplığı devam ettirmek ve hâtıraları tazelemek için söz açıyordum:

— «Neydi o günler! Ne kadar sevişmiş, ne kadar mesut yaşamıştık. Sonra, o feci hâdise!»

«Hangi feci hâdise?» dese ne cevap verecektim?

Fakat hakikaten aşkımız öyle feci bir hâdiseyle sona ermiş olacak ki, Müjgân: «Ya!» dedi. «Acısı hâlâ içimdedir.»

Demek ben bu kadına acı çektirmiştim de haberim yoktu!

— «Merak etme» dedim. «Artık ilelebet mesut yaşar, çektiğimiz ıztırapların acısını çıkarırız...»

Derken benim bekârhaneden içeri girdik. Ona ikram edebilecek rahat bir koltuğum bile olmayışından dolayı özür dileyerek odaya buyur ettim. Kendi elimle bir kahve pişirdim. Man tosunu çıkardı. Kırık sandalyelerden birine ilişti.

— «E, anlat bakalım» dedim. «O vakittenberi ne yapıyorsun?»

Gözlerini açarak yüzüme baktı:

— «Hangi vakittenberi?»

— «İşte... şey... beraber yaşayıp sonra ayrıldığımız günden beri.»

Yine yüzüme bakmakta devam ederek, bir kahkaha savurdu:

— «Allah Allah! Siz deli mi oldunuz? Neler söylüyorsunuz?»

Yılışık yılışık yanına yaklaştım:

— «Bırak şimdi numarayı, Müjgân! Gel bakayım şöyle... Gözlerimin içine bak ve eski aşklarımızı...»

Dememe kalmadı, daha benim ağzımdan «aşk» kelimesi çıkar çıkmaz suratıma bir tokat aşketti!

Artık yârenlik ve ahbaplık faslı kapanmıştı. İşi tekrar resmiyete dökerek: «Ne oluyorsunuz?» diye sordum.

— «Asıl siz ne oluyorsunuz?» dedi. «İşi ciddiye mi aldınız?»

— «Yoksa şaka mı idi?» dedim.

— «Bu» dedi, «şaka değildi. Sadece bir tecrübe.»

— «Ne tecrübesi?»

— «İlmî bir tecrübe.»

— «İlmî mi?» diye sordum. «Bunun neresi ilmî?»

— «İşte burası!» dedi ve öbür yanağıma bir tokat daha aşketti.

Artık kızmıştım. Ben de tokata tokatla mukabele edecektim. Kız elimi tuttu.

— «Siz yapamazsınız» dedi.

— «Neden?»

— «Çünkü sizin ilimle alâkanız yok.»

— «Sizin var mı?»

Varmış. Anlattı:

Efendim, bu kız ruhiyat tahsil ediyormuş. Dersler arasında, bir adamın şaşkınlık halinde ne gibi aksülâmeller göstereceğini tesbit vazifesi varmış. Bu vazife icabı beni böyle bir tatbikat sahası yapmış!

Meğerse ben bu kızın elinde tecrübe faresi olmuşum da haberim yokmuş! Aşkolsun, doğrusu!.

KUŞ MİSALİ

Genç âşık sevgilisinin annesine niyetini açmak cesaretini göstermişti:

— Kızınız herhalde size söylemiştir, efendim. Kendisi benim için dünyanın en nâdide cevheri, baha biçilmez mücevheri, emsalsiz bir çiçeği...

Müstakbel kaynana müstakbel damadının sözünü kesti:

— Yoo, öyle bir şey söylemedi. Yalnız, «nihayet kafese koydum» dedi.

FIKRALAR

SAYI: 246

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Sucuoğlu Matbaası - İstanbul

HİKMET!

Pek endişeli bir hali vardı.

Arkadaşı sordu:

— Ne o? Canım bir şeye mi sıkıldı?

Öteki derdini nihayet açtı:

— Vallahi, birader, karım beni çok düşündürüyor. Şüphe etmeğe başladım.

— Neden?

— Neden olacak? Öteki kadınlar gibi akşamları eve geç gelmiyor. Bunda bir hikmet var!

HAYVANOĞLU

Otobüste biri öbürünün ayağına basmıştı.

Ayağına basılan ayağına basana:

— Hayvan! diye bağırdı.

Ayağa basan ayağına bastığına mukabele etti:

— Sözünü geri al. Bana ömrümde kimse hayvan dememiştir. Hattâ babam bile.

Öteki cevap verdi:

— O muhakkak. Baban sana «oğlum» derdi, değil mi?

BÖYLE DEĞİLMİŞ..

Fransada yeni ressamlardan birinin sergisinde eski üstadlardan biri balık resminin karşısında durdu:

— Bu ne balığı bu?

Genç ressam cevap verdi:

— Köpek balığı, üstadım.

— Sen hiç köpek balığı gördün mü?

— Hayır, üstadım. Fakat zatıâliniz hiç melek gördünüz mü?

AMAN DUYMASIN!

Rakım Çalapala kızı Fafoş'a piyano dersi vermek üzere hoca tutmuştu. Bir gün onlara misafir giden Vahdet Gültekin piyano üzerinde Beethoven'in büstünü görünce sordu:

— Maşallah! Kızın Beethoven'in hayranı demek?

Çalapala cevap verdi:

— Hayır. Bu büstü ben intihap ettim. Malûm ya, Beethoven sağırdı.

TEHDİT

Garson pek akşi suratlı bir adamdı. Çorbadan kıl çıktığından şikâyet eden adamı öyle bir paylayış payladı ki!

— Çorbanı iç, bakayım! Yoksa sana meyva vermem!

ZENNE

Kadınların sahneye çıkmadığı bir devirde Güllü Agop tiyatrosu bir akşam gürültüden yıkılacak hale gelmişti: On dakika geçmiş, perde daha açılmamıştı.

Nihayet Agop Efendi sahneye bizzat çıkıp hazırundan özür diledi:

— Rica ederim, sızlanmayın; azizim efendilerim. Beş takkadan temsile başlıyacağız. Kraliçe traş oloor!

Hem sıhhî, hem hoş bir koku bırakan en güzel yerli diş macunudur.

Çiçekle bilgi ve sanat birleşince

Şükûfe

Itriyatı vücuda gelir.

Sirkeci, Hüdavendigâr caddesi Şükûfe Itriyat Deposu

Amatör Karikatürü

— Sizin için ölmek istiyorum.
— Kocam şimdi gelir, zaten sabıkalıdır, merak etmeyin!

— Aman eczacıbaşı, fiatı yavaş söyle, kalbinden hastadır!

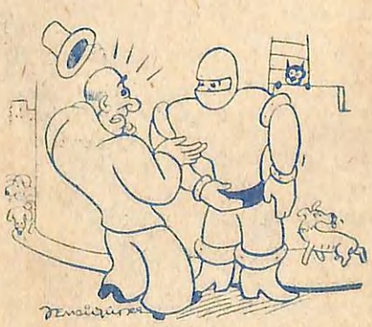

— Ne yapayım, bizim tarafta kuduz salgını fazla!

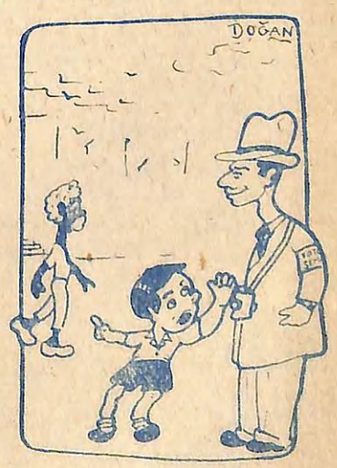

— Bak baba, negatif!

Mizah

Hangisini koklamak
istersiniz?